

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO TRAFECH DE CARN HUMANA.

Mentres hi haja homes hi haurà espavilats y tontos, explotats y explotadors, curts de vista y que hi veuen de lluny.

Los esparvers se menjan als aucells; lo peix grós al xich; l' home, l' rey de la creació, per no semblarse a las bestias ha fet lleys que protegeixen al débil: l' assassinat se castiga, lo robo també: totas las malas accions, nna trista bofetada, fins un insult son castigats segons lo còdich. La societat vol que hi haja pau y armonia.. y sobretot... que no hi haja escàndol.

Aquesta es la cosa: que no hi haja escàndol.

Sortir al carrer y donar una ganivetada a un adversari es un crim. Are, donar un disgust a una persona y durla directament a la sepultura, aixó ja pot ferse, es licit, ningú 'us dirá res.

Anar a una carretera y demanar los quartos a un transeunt es un gros delict: are fundar una societat anònima y quebrar als tres mesos, es una cosa tant natural que passa cada dia, y ningú hi te res que dir, sobretot si després de la quiebra, l' director de la societat la dona per passejarse ab carruatje. Llavors fins te personas que l' admiran.

Y aixia sucseheix ab tot lo demés.

La cassa y la pesca tenen sis mesos de veda: la pesca

humana en cambi dura tot l' any. Tot l' any hi ha pescadors y peixos: tot l' any se tira l' am, y may falta qui pica. ¡Desgraciad del pobre que ganeja! Arrastrat per la fam se tirarà sobre l' esqué, se l' enpassarà de una xuclada y s' trobará ab l' am a las entranyas. Es la sort dels llusos, y 'ls llusos abundan.

Temp endarrera, si no recordo mal, vaig parlarlos de una novela de Alejandro Dumas, pare. Lo protagonista era un d' aquells empressaris que no giran may l' espalla, capassos de treure diners de las rocas. Un dia, qu' estava tronat, vá empendre's un negoci que hauria arredrat a qualsevol que hagués tingut méns pit ó una mica de cor.

Per plantejarlo vá valerse de un periodista y de un agent de bolsa: al primer vá dirli: «Tú farás bombo», y al altre «Tú farás diners venent accions».

Apelant al crédito adquirí barcos y associant a la seva empresa alguns usurers enterats perfectament del plan, vá comensar a desenvoluparlo, dihent los periódichs que a l' Oceania hi havia unas islas admirables per las sevas riquesas, que l' or hi anava a puntadas de péu, la terra era fértil, los rius abundants y cristalins, los habitants mansos y de bon génit, y que una empresa molt séria y respectable tractava de colonisarlás.

S' oferian grans ventatjes als que volguéssin anar-se'n hi: un tant diari y la vida, y al arribar a puesto hectáreas de terreno en gran, y casas y mobles.

Desde llavors vá sortir una societat que tenia milions de capital, fletava barcos, contractava missionistas y enviava reclutadors per ciutats y vilas.

—¿Hi ha aliments? preguntavan uns.
—No has de fer mes que ficar las mans a l' aygua y tens peixos, tiras una escopetada y tens cassa, extens los brassos a un arbre y tens fruyta.

—¿Y l' clima? preguntavan ab un pam de boca oberta
—Millor que aqui.

—¿Y 'ls salvatjes?

—Molt sumissos. Encare no veuen un blanch, se l' hi agenollan als péus y l' hi enllustran las botas.

—Apüntim.

Aquestas escenas se repetian cent cops cada dia: la recluta s' aumentava, los reclutats rebian un duro diari, y gandulejant per tabernas y cafés, encomanavan las ganas de contractarse als que no tenian feyna ó als qu' estavan cansats de treballar.

Y quan vá omplirse l' cupo vá sortir lo primer barco. Y a la bolsa vá comensar lo negoci de las accions; tothom las buscava y anavan pujant, fins que no 'n vá quedar ni una. Llavors l' empresa vá liquidar: Gastos fets fins are: 200.000 duros: import de las accions vendudas, un milió. Ne quedan 800.000. Negoci rodó.

—¿Y 'ls contractats? dirán vostés.

Los contractats ván arribar a una isla qualsevol,

ván desembarcar a las ordres dels seus gefes, ván acamparse a la platja; los gefes ván tornarse'n al barco, y avants de que sortis lo sol, lo barco vá escapulirse deixantlos abandonats en aquell país, victimas de la desolació y de la miseria més horribles.

—¿Y 'ls accionistas?

Aquests ván quedarse ab lo paper en disposició de ferne tacos per clavarse un tiro.

Tal es l' argument de una de las novelas de Dumas, pare, que si no está basat en un fet real, mereix estarhi.

Jo no sè pas lo que s' proposan los traficants de carn humana que ab barcos de mala mort, posats baix la bandera de una república de negres, tractan d' endur-se'n als blanchs cap a las islas de Nova Bretanya.

Jo no més sè que hi há blanchs que s' hi deixan caure, y aixó 'm dol, perque 'm demostra que hi há molta miseria y molta ignorancia.

Molta miseria perque l' home que pot viure al seu país no busca regularment aventuras fora; molta ignorancia perque las promesas que s' fan son tant absurdas, y 'ls medis que s' emplean deixan veure de tal modo lo que se 'ls espera als que s' embarcan, que sembla impossible que hi haja curts de vista fins al extrem de no veure las orellas del burro, quan la burro s' cubreix ab la pell del lleó.

Dias endarrera vá marxar lo *Genil* ab una quarentena d' infelissos y una gran carga d' armas y municions. Los contractats varen rebre tant mal tracte, que ja l' primer dia cridaban: «Volém tornar a terrav». Anavan com a treballadors y se 'ls vá fer vestir de soldat y se 'ls vá fer fer l' exercici. No menjavan més que monjetas ó arrós y bacallá ó cansalada. Hi haguè malalts a bordo, y ni menos se 'ls vá donar una tassa de caldo. Maltractats y amenassats a cada pas, cansats de tants sufriments, los uns ván desembarcar a Post Said y 'ls altres a Aden. Desde allí, protegits pels consols espanyols, varen tornar a Barcelona, felicitantse de no haver seguit lo seu viatge fins a l' Oceania.

Més tart ha vingut un altre vapor, l' *India*, y ab ell una gran partida de italians. Homes, donas y criaturas mentre esperan l' hora de marxar están aposentats en malas habitacions, dormen com a bestiolas, menjavan pitjor, y alguns sufrenen ja malalties contagiosas.

—¿Perque marxeu? un vá preguntarlos.

—Perque nosaltres, vá respondre una familia, hem donat una cantitat a compte de terras y habitacions, y no la volém perdre.

Es a dir: a n' aquets infelissos se 'ls ha enganyat pitjor que als del *Genil*: aquets han comprat lo dret de veure's maltractats. Se 'ls ha exigit un tant per ensarronarlos.

Lo més bonich es que aquesta explotació s' porta a cap en nom de la religió catòtica, apostòlica, romana;

l' amo de tot aquest bróquil es un marqués legitimista; té missionistas que l' ajudan y aquest y aquell deuen recitar sempre las Benaventuransas, sobre tot aquella que diu: *Benaventurats los mansos*, etc., etc.

Preguntin, ¿a qui diré jo? a la mateixa donya Baldo-mera si es prou catòlich aixó de vendre terras que no son sèvas y casas que no existeixen, com las casas y las terras de las islas de Nova Bretanya. Jo, francament, si fos jutge 'ls cridaria a comptes, y veuriam si aquests venedors de terras y casas tenen los papers en regla y las han passadas per las hipotecas.

Per aquest estil, jo soch capàs de vendrem tota la Patagonia. A veure, ¿qui me la compra? La donaré barretat.

*

Y en vista de tot aixó, * * molt més que podria dir, per evitar desgracias no necessitem pas que un altre Dumas ne fassa una novela. Las novelas s' olvidan fàcilment y no escarmentan a ningú. Lo millor seria que una autoritat ben celosa esbossés l' assumpto, y que a tota la càfila de patrons Aranyas, als que forman la societat y als que reclutan y als que intervenen en aquest negoci per embarcar als altres, los deportessin a las islas de Nova Bretanya, a fi y efecte de que ells primer que ningú s' interessin del pà que s' hi dona.

P. DEL O.

SOSPITAS.

—Bon dia tinga, senyor Mariano.

—Dèu me la quart, ¿qué diu de hò?

—No gran cosa: venia a pagarli 'l lloguer y de camí a dirli que té una mala dona a la seva casa.

—¿Com vol dir?

—Ja 'm deu entendre vosté; parlo per aquella que está sota 'l nostre pis. Veura, vosté ja 'm coneix de temps, y sab que soch incapassa de posar malas volensas a ningú, perque a casa seva, cada qual fa 'l que 'l hi sembla, y en sent bona gent, y pagant lo mateix dia que cau lo lloguer del pis, vosté deu pensar que s' arreglin; però devegadas se descubren cosas, que en fin, senyor Mariano, cada casa es un misteri, y hi ha cosas, que de cap manera s' poden veure a la babalá. Jo ja fa temps que sospitava, entre mi; pero com que no m' ha agradat may posar mal estar entre la gent, vaig callar y l' altre mes, al pagarli 'l lloguer, volia ferli una relacioneta; pero vaig pensar: val més que n' estiguis ben persuadida, y pugas dir al amo de la casa, lo que fassa 'l cas.

—Si no s' explica..... Pero desitjaria que enllestis aviat, perque tinch molta feyna.

—Ab dos paraulas, deseguida estich llesta. Vosté ja coneix al de casa; en Jaume. Ell es un home d' aquells, que ell mateix se fa 'l prò y l' encuantra, y naturalment, una no s' hi pot desahogar, perque deseguida comensa, que es perque una no té prou feyna a casa, y s' fica en lo que passa a las altrás; pero senyor Mariano, cada qual está obligat a saber qui té per vehi, perque Deu nos en quart, de un dia una desgracia.

Al demès jo ya sospitava, y ab la senyora Manela, deyam, al cap de poch dias que s' havia llogat lo pis, que 'ns feya mala espina aquella mena de quietut. Allò no més eran enrahonaments, y jo m' hauria ben guardat de posar un fals testimoni, sense saber ben bé 'l com y de quina manera.

—No entench ni una paraula de lo que 'm diu; si vosté parla per l' inquilino del segon pis, dech dirli que n' tinch molt bons informes, pues jo avants de ficar un estadant a casa mèva, m' hi miro molt.

—Y que 'n viu de enganyat senyor Mariano! y dispensim la franquesa..... Ay Dèu mèu: vosté es com jo; naturalment, com un hom no té cap pès a la conciencia, pensa que tothom ha de ser gent de bè; pero devegadas, se veuen certas cosas, que en fin, ja diu bè aquell ditxo «*Pensa mal y no errarás*». Veura senyor Mariano, en dos paraulas acabo, perque hi vingut ab un salt, per pagarli 'l lloguer, y com una tè prou feyna a casa seva, hi pensat veshi ab un moment, perque ja deu ser hora de tornar la canalla de estudi..... Just sí, las sis... Ay deiximen anar, perque aquellas criaturas son tres dimonis desencadenats, y en tornant d' estudi volen brenar, y arman una saragata de crits y plors que ja ja..... Quan veig que hi ha matrimonis que no tenen familia y envejan la dels altres, jo 'ls la daria de bona gana; no, per aixó no, perque *al fin y al cabo*, una mare sempre es una mare.—Ay, dispensim senyor Mariano, que m' hi distret de lo principal, però... ¡Dèu meu y com pasa l' temps! Y no hi ha més remey, me 'n tinch d' anar a casa, perque.....

—Bueno, pues, estiga bona.

—Si, que es tart; pero veurá estich llesta desseguida, y un altre dia ja l' hi acabaré de explicar, perque francament, quan vosté sápig a 'l que jo sé, no crech, que vulguí tenir un instant més, aquella mala donota a casa. ¿Qué s' pensa? Tota la escaleta está esgarri-fada, y no estranyaria gens, que s' quedés ab la casa desembrassada. Cada qual se sab las sèvas cosas, y a ningú l' hi agrada un vehi de aquesta mena. Si jo fos al seu puesto, ni un quart més la voldria, y si fos del Govern, fins la faria espatriar de Barcelona. Jo desde

que ho sé, creguim, no soch bona per res; francament, aquestas cosas afectan, y després que a la casa que hi ha una dona així, no pot haberhi sort. Veji anys atrás, quan feyan soroll a n' aquella casa del carrer de Carders; no ho volia creure, perque jo may havia cregut aquestas cosas; pero, vaig anarhi: 'm sembla que era ahir. ¡Oh, y que encara era soltera! Just, fa nou anys per la Puríssima que vaig coneixe a n' en Jaume, varem tenir un enrahonament de tres mesos, veurá a mi may m' han agradat prometatjes llarchs, ca, ca; quan dos genials s' avenen, quinas ganas.... ¿m' agradas? T' agrado, y Dèu vos fassá ben casats. Vamós a nosaltres gracias a Dèu no 'ns ha anat tant mal com aixó; fins are no havém faltat may en lo lloguer ¿no es veritat? Ah si senyor, lo primer es lo primer y quan en Jaume cobra, sense pensar en res més, los tres duros y la mitja pesseta del pis, ja se sab, al calaix de la calaixera, apunt de portarlos a vosté. Tothom fos com nosaltres. ¡Ay senyor! y veure que tant com un té de escarrasarse per viure y que n' hi ha que 'ls guanyan tan avanals, francament, no ho puch entendre. ¡Oh, vosté senyor Mariano, ja s' deu recordar de aquella mala sort de la modista! També quina altre, jo ja l' hi vaig dir....

—En fin, senyora, fins are he aguantat; no la puch sentir més, tinch molta feyna y....

—Ay te rahó, bueno ab dos paraulas.....

—No, no senyora no cal, ja pasaré un dia de aquests per casa seva y m' ho explicaré.....

—Te rahó estiga bonet.

—Pasiobé..... xarraire.

J. DERN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja ha comensat la batalla: ja ha comensat la competencia d' istiu. Tot los teatros d' hivern han tancat las portas, tots menos l' Odeon, que diu que obrirá 'ls balcons, assegurant que s' hi estarà més fresch que a cap teatro del Paseig de Gracia. No dirán al menos que l' anunci no tinga frescura.

Al Tivoli per are han retirat *Lo matrimoni civil*, y mentras se prepara alguna cosa nova, treuhen l' espectacle de la *Terra al Sol*, que a últims de la passada temporada va donar tantas entradas.

Al Circo Ecuestre s' han inaugurat alguns nous artistes. Los germans Rizzarelli, que son catalans, treballan y admiran al públich cada nit: los *Viviani* fan forsas estupendas ab unas quantas cadiras, y 'ls *Cinquavevalli*, admiran ab l' elegancia y agilitat ab que verifican alguns jochs icaris. Un d' ells, en Paolo fa ademès varios jochs malabars que l' hi envejaria en Trewey. Valen la pena de ser vistos. Lo clown Raffin no arriba a l' altura de 'n Tony Grice; pero 's veu que té ganas de complaure al públich y ho logra moltes vegadas.

Novedats; a l' hora en que llegiran aquestas ratllas ja haurá romput lo foch ab la companyia de opereta francesa; lo mateix farà la companyia del Arderius a últims de senmana en lo teatro Espanyol; y 'l dissapte 'l Retiro.

En tant qu' esperem l' hora de parlarne, aquí van unas quantas ratllas que 's refereixen al teatro més económic, degudas a un aficionat a la baratura y a las bailarinas. Adverteixin que me las faig mèvas, perque 'm consta la seva certesa:

«Dissapte s' obra l' teatro del Bon-Retiro, y ¿may dirian com s' inaugura?»

«Nada ménos que ab tres pessas y un ball estranger dirigit pel Sr. Moragas que, francament n' es l' amo de aquestas cosas. En aquest ball s' hi estrenará la Srta. Canetta, una bailarina de cap de brot, més aixerida que un pèsol, més lleugera que una ploma, més flexible que en Martínez Campos, més maca que una moneda de cinch duros y que tocant a ballar pot donar deu tantos a la celebre Pitteri que tant rotllo va fer a Barcelona.

«Y quin cos me cayó! Los aconsello que no prenguin llunetas de las primeras filas perque hi ha perill; una desgracia aviat es pressa.

«Jo vaig sè a l' ensaig y me 'n vaig haber de anar. No 'ls diré més: las pantorrillas de tant ben fetas semblan postissas.

«Donchs bueno: tot aixó no costará més que un trist ralet. Y la companyia de vers, ahont hi ha la Mirambell, la Pi y l' Hernandez la dirigeix en Tutau.

«Vaja no sè com s' ho poden fer.

«¿Eh qué tindrán gent?»

N. N. N.

¡GEGANTS!

¡Que Dèu vos guardi gent alta!
Pabilla y Heréu mimats;
No estranyo que aneu mudats
Com que cap any res vos faltat
Sou lo tot de la gran-casa
Sou dels regidors l' orgull,

Sou la nineta del ull;
Res vos empeta la basa.
Viviu com personas finas,
Sou respectats ab decoro,
Si 's tracta de blat de moro.....
Hu deixeu per las gallinas.
Totas vos ponen; es olá
¡Fins lo gall ne ve de menal
May héu conegut cap pena
¡No sabeu qu' es guanyá 'l pà!
No es per fervos disfavor:
Heu nascut ab la fló..... etcétera
Jo 'u trobo al péu de la lietra,
Cadascú neix ab sa flor.
Cansat d' envejarvos peno
Al véurem que soch petit.
Cad' any estrenéu vestit;
¡Jo 'n fa vuit que no n' estrenoi!
Y aixó francament disgusta;
Quan un hi pensa s' altera
A Espanya per fer carrera,
¡S' ha de teni 'l cap de justal
Diré desd' are en avant
Ab crit que 'm surti del cor,
Que si 'm votan regidor
Preu per preu, vull ser gegant!!!

EDUART NOVELL.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

L' emperador romá Domiciano vivia retirat al seu quarto, entretingut cassant moscas ab un punxó. Un dia un cortesá va preguntar a Vivio Crispo:

—Hi ha algu ab l' emperador?

Vivio Crispo va rèspondre dihent:

—Ni una mosca.

Aquesta bufonaba va costarli la vida. Y aixó no es estrany: los emperadors romans en aquell temps sempre tenian una mosca al nas.

Una frase de D. Enrich I rey de Castilla.

«Temo més las malediccions del mèu poble, que las armas dels mèus enemichs.»

Felip, duch de Borgonya, tenia la costum de disfressarse y recorre tabernas y cantinas per enterarse de lo que deya 'l poble.

Un dia va sentir a un home que parlava mal d'ell: lo duch llavors va donarse a coneixe y l' home va comensar a tremolar com fulla al arbre.

—Mira, va dirli Felip: d' aquí en avant no t' ocupis may dels prínceps. Si 'n parlavas bè, mentirias, y si 'n parlavas mal t' exposarias a un ressentiment.

Si 's poguessin recullir las sortidas estrambólicas del difunt catedràtic de medicina Sr. Mendoza, se 'n podria escriure un tomo. Regularment als exámens feya broma ab los seus alumnos dirigintlos al comensar preguntas sense cap solta que 'ls deixavan aturrullats.

Un dia va trobarne un de tant aixerit com ell.

—Oiga Vd. va dirli: si cojiéramos su barba de Vd. y la sugetáramos a una maceracion perfecta ¿qué resultado obtendriamos?

L' alumno, sense vacilar va rèspondre:

—La constitucion del año 12

Los catedràtics del tribunal van rompre a riure, y en Mendoza, per damunt de la taula, donava una abarrassada al seu alumno.

Ventura de la Vega, al mateix temps que un gran poeta era un gandul de primera forsa. La peresa l' dominava casi bè tant com l' inspiració.

Un dia 'l govern admirant las sèvas obras y tractant de recompensarlo, concedintli un sou que no poden donarlo las lletas, sobre tot a Espanya, va nomenarlo embaixador de no sè quin país.

—No tindrà res que fer, deya 'l ministre, viurá regalat com un príncep, y las lletas espanyolas s' ho cobrarán en gloria.

Lo ministre s' enganyava. Van passar quinze dias y fins un mes, y en Ventura de la Vega no anava a pendre possessió del seu càrrech.

—Y aixó? con no te n' hi vas? l' hi preguntavan los amichs.

—Es molt senzill responia: la diligencia surt a las sis del demati, y jo no tinch la costum de llevarme tant d' hora.

LA TINTA.

Un rey malvat é ignorant
sens meditar, escribia,
extenent sobre 'l paper
edictes y més edictes.
Pcsats després en vigor
degueren per tot complirse,
y seguint lo regne seu
sas perniciosas doctrinas,
se vejë ben prompte aprop
del més tenebrós abisme.

Lo tintor vá quedá obert,
y mullant en ell un dia
un home sabi la ploma,
novas lleys al mon surtiren
que, desfont los mals antichs,
salvassen de la ruina
á la ignocenta nació
que un mal rey un jorn perdia.
De dins del mateix tintor,
fet ab la mateixa tinta,
surtí primer perdicíó,
y després progrés y ditxa.
L' or, i' autoritat, la forsa,
si ab defenció s' examina,
no venen á ser res més
que varietats de la tinta.

C. GUMÀ.

ESQUELLOTS.

Ja está aprobat lo dictámen referent al blat de moro Cuyás. L' últim extrem de aquest dictámen diu: «Que no se 'n parli més.»

¿Con qué, que no se 'n parli més? Donchs parlémne.

En la discussió del dimars vá veure 's tot: los carros qu' entravan sense pagar á un magatzem llogat anteriorment pel Sr. Cuyás: lo Sr. Cuyás assumintse tota la responsabilitat de la cosa: la comissió de consums faltant al seu deber: y 'l Sr. Fontrodona assegurant que havia firmat lo dictámen contra la seva conciencia.

Vá haberhi banderillas de foch, per l' istil de las següents paraulas dirigidas pel Sr. Cabot á n' en Batllori pica-vots: «Jo no soch concejal per obra y gracia de municipals y escombriaires, y del següent incident.»

Lo Sr. Durán: «Si 'm fos permés calificaría de ridículas las paraulas del Sr. Pons.»

Lo Sr. Pons: «Qui ha caigut en ridícul es sa senyoria.»

Lo President: «No pot sentarse aquesta afirmació.»

Lo Sr. Pons: «Lo Sr. Durán ha comensat.»

Lo President: «Lo Sr. Durán ha dit que si li fos permés...»

Lo Sr. Pons: «Donchs bé: si á m' m' fos permés, diria que qui ha caygut en ridícul es l' arcalde.»

La sessió vá durar fins prop de las 9. Lo Sr. Fontrodona vá arribar tart al Circo Equestre.

—Consolis, D. Ignasi, l' hi deya un company de palco: aixis com aixis, ja hem tingut corrida á ca la Ciutat.

Lo dilluns prop de la Ciutadela ván fer garrotadas un cego ab un que hi veu. Aquest vá rebre una pallissa.

—¿Qué volen ferhi! deya mentres lo curavan. M' ha donat unas quantas garrotadas de cego.

La Gaceta de Cataluña denunciada porque vá fer brometa ab la professó de Corpus.

No hi ha remey: l' arcalde 'n té la culpa.

Ab aixó de la cera sempre hi ha alguna relliscada.

Y á propósit de las professons, que aquest any n' hi ha hagut per tots los gustos.

A la dels Angels un dels pendons va ser confiat á la societat humorística L' hu. Recomano al Sr. Fiscal que denuncihi al rector dels Angels. Entendre's ab una societat humorística ja es pendre's la cosa á broma. Alguns dels companys anavan ab lo puro á la boca.

—¿Qué feu gats? vá preguntarlos un espectador.

—Miri aquí, vá respondre un tranquil: fem incens.

A la de la Mercé ván donarse á coneixe 'ls hermanos francesos de la Doctrina cristiana. Duyan lo coll á la francesa, sortintlos al davant en forma de petxera.

Un que mirava la professó vá dir:—Acabat hi haurá xacolate.

—¿Cóm ho coneixes?

—Mira aquests capellans ja s' han posat lo pitet, per lo que puga ser.

En alguna professó no 's vá permetre que hi anessin nens y nenas vestits d' ángels y de sants, dihent que aixó está prohibit per las reglas de la liturgia.

En altres, en cambi, tant los nens com las nenas disfressats, hi anavan en gran número, com si en la liturgia no hi hagués més lley que l' anarquia.

Sobre tot á la Barceloneta es ahont hi abundavan més. Vaig contarhi 30 Sant Antonis.

Per cert un d' ells [pobret!] anava tot arronsat y casi no podia donar un pas. Era al carrer Major. De prompte se separa de las filas, s' arrima á la paret, s' alza l' habit per davant y.....

Aquell Sant Antoni en miniatura devia pensarse que hi havia molta sequia, porque la veritat, vá fer un riu

Aquestas son las impresions mes cómicas que guardo de las professons de Córpus de aquest any.

Are lo que no sé es lo que la religió pot haverhi guanyat ab ellas.

Molts dels pobres italians que seduhts y enganyats per anarse n' á Nova Bretanya han arribat á Barcelona, do bon grat se 'n tornarian á casa seva, si tinguessin medis d' emprendre 'l viatge.

La premsa es moltas vegadas lo consol dels desvalguts, y la premsa liberal de Barcelona unida alguns italians aquí residents, á fi de reunir los fondos, ha tingut la bona idea de celebrar un benefici en lo Circo Equestre de la Plassa de Catalunya.

Los Srs. Alegria y Chiessi sempre galants ab la premsa y atents constantment á la veu de la desgracia s' han brindat á donar aquesta funció. Nosaltres los hi doném las gracias per la seva noble filantropia.

Primer párrafo de un article que 'l dimars publicava «El Correo Catalan:» ab lo titol de Peregrinacion Teresiana:

«He notado que nadie se ha ocupado en hacer una reseña de esta heróica y edificante romeria, compuesta exclusivamente de jóvenes teresianas, presididas por sus dignos reverendos directores.»

¡Heróica romeria! ¡Joves teresianas! ¡Reverents directores!

En un altre párrafo diu:

«Aquellas animosas virgenes despertaron con el canto del ruisenor.»

Y prou, porque davant de tanta devoció un hom s' hi fons!

En un teatro de Paris á una actris molt guapa acababan de reborli ¿qué dirian? La dentadura postissa que tenia una placa d' or.

—¡Aixó es infame! deya l' artista.

—Donguin part al jutje, l' hi observaba un amich.

—No pot ser, y aixó es lo que 'm desespera.

—Y perquè no ha de poder ser?

—Perque tothom s' enteraria de que duch la dentadura postissa.

Per acabar, y ja que es fruyta del temps, aquí vá una anédoia d' exámens.

—Escolti, diu lo catedrático de medicina, al jove que s' está examinant. Si l' hi donavan una patada á las ancas ¿quins músculs se l' hi contraurian?

Resposta del alumno:

—Los del bras y del ante-brás, porque al que 'm dongués una patada, l' hi respondria ab un cop de puny als nassos.

QUÈNTOS.

A ca 'n Lopez hi entra una nena de quinze anys y demana una novela.

—¿De quin autor? pregunta 'l dependent ¿La vol de Perez Galdós, de Fernandez y Gonzalez, de Paul de Kock?...

—Vosté mateix diu la nena baixant los ulls.

—Pero digui al menos de quin género la vol.

La nena ruborizantse:

—Voldria una novela que parli forsa d' amor.

Parlavan de un home molt reservat, y un que 'l coneixia molt, deya:

—Per res del mon l' hi farás obrir la boca: un dia tenia un dolor de caixa que 'l volava, y per no obrir la boca, no vá voler aná á cá 'l dentista.

Hi ha un metje enemich del tabaco.

Diu que el tabaco es un veneno que ataca las facultats del home y principalment la memoria.

Vá á visitar á un malalt que no sab despendre's del vici de fumar y 'l troba ab lo puro á la boca.

—¿Qué es aixó! l' hi diu. ¿Con qué ja ha olvidat la promesa que ahir vá ferme?

—Tè rahó, diu lo malalt. Y ara que hi penso ¿cóm no vol que l' olvidi si 'l tabaco ataca la memoria?

Una criada entra á casa de un apotecari y presenta una recepta y una ampolla. L' apotecari la despatxa, y després de sellarhi la recepta l' hi diu:

—Val una pesseta.

La criada pren l' ampolla y tirant un quarto senzill sobre 'l taulell s' escapa.

L' apotecari l' hi crida alto; y la criada sense girarse passa la porta, y al sortir aquell al carrer, criada y medicina ja havian desaparecut.

Per consolarse l' apotecari, exclamá quan tornava á entrar:

—En fin: ¡paciencia! No hi guanyo més que tres maravedissos.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Fets ab vers de redoll
quatre mots te vaig á dí.
Si 'l rumiar en vá t' agrada
aquí tens esta xarada.
Si per sorja t' vas vendre
la hu tres t' huarán de pendre.
T'es precís usar la tot
si vols entendre algun mot.
¿Que la forma no t' agrada?
Donchs hu dos, ja está acabada.

JENANI.

II.

Aquest total qu' are prima
y tan carregat de dugas,
es lo pare de la Quima,
minyona á qui molt estima
un conegut meu d' Espuglas.

PAU SALA.

MUDANSA.

A la filla de la dida
una tot molt tot vaig darli,
que jo á tot vaig comprarli
y per xó me está agrahida

ESPAÑOL.

SINONIMIA.

Lo trobarás en la terra
lo trobarás en el mar
y al hivern, dintre de casa
nos presta serveys en gran.

DOS PUNTS.

TRENÇA-CLOSCAS.

Ignacia, Lola, Victoria, Sibina, Sotera, Agneta,
Antolina, Eularia, Dolores, Marta Rosalia,
Agripina.

Posar aquests noms en columna, de modo que las primeras lletres digan lo nom d' una vila catalana.

C. LORIP.

CONVERSA.

—¿Qui ha obert l' armari?
—A mi que 'm contas.
—Es que hi faltan tres taronjas.
—Donchs ja 'm penso qui es
—Qui?
—Entre tu jo ho hem dit.

PERE VENTURA.

LOGOGRIFO NUMERIC.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10.—Una tenda.
1 2 3 4 5 6 7 8 2.—La que despatxa.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Lo marit.
1 2 4 2 8 9.—Un animal.
2 3 4 5 6 2.—Un medicament.
2 3 7 4 2.—Lo que hi ha en el mar.

SANELUAH.

GEROGLIFICH.

M O
L T P
ama

y
febra groga

1870

ENCAS PREAM.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.^a—Pauleta.
- IDEM 2.^a—Prova.
- SINONIMIA.—Sent.
- ANÁGRAMA.—Marta, Tamar, trama, matar.
- CONVERSA.—El Pi.
- TRENÇA-CAPS.—Murcia.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—

2	3	4	5	8
5	8	3	4	2
8	4	5	2	3
4	2	8	3	5
3	5	2	8	4
- GEROGLIFICH.—Son mes los dits que 'ls fets.

RECORTS Y MEMORIAS.

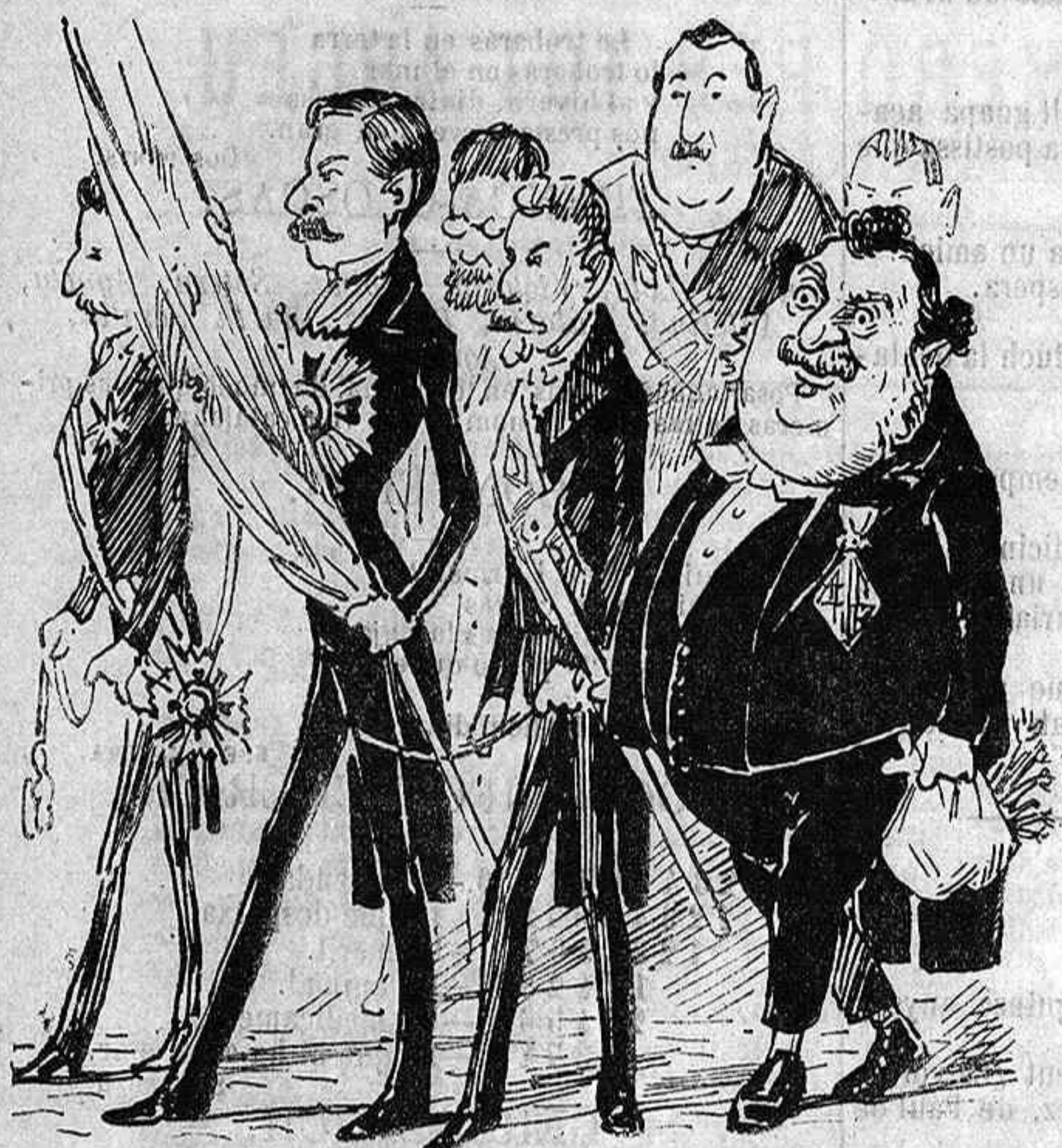
Totas las cosas fossen tant fàcils de rentar, com los guants de la geganta.

¡Sense refresch!!

—¿No te sembla que son cortos, Gutierrez?
—Ya veurás, esta es la moda del Sr. Fontrodona. Con el tiempo ya harán la creixensa.

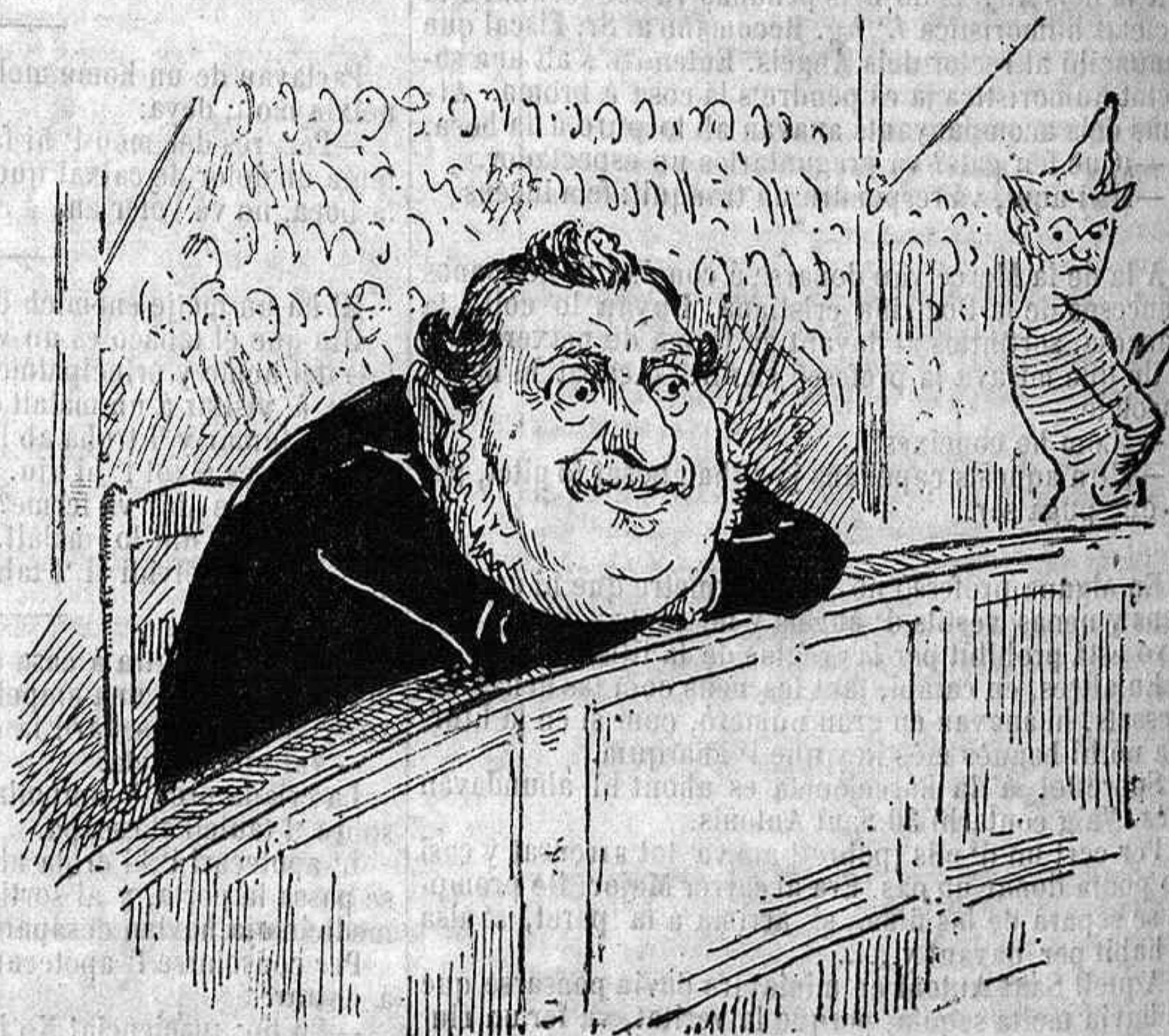
Las professons bèn cumplertas; las sessions sempre desertas.

Molta canalla y hasta 'l tio fresco.

¡Si portarán segons fins anant a la professò!... Jo crech que apesar d' aixó la professò vá per dins.

No hi falta ni per miracle, y fins algú s' ha cregut que un senyor tant rabassut forma part del espectacle.